

Sygn. akt: I C 1544/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marta Burzyńska
Protokolant:	Dorota Głowacka

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta S. W. Zarządu (...) w W.

przeciwko M. Ś.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego M. Ś. na rzecz powoda Miasta S. W. Zarządu (...) w W. kwotę 224,40 złotych (dwieście dwadzieścia cztery złotych czterdzieści gorszy) wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 25 października 2013 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku i w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 23 grudnia 2014 roku – z uwzględnieniem zmian w wysokości odsetek ustawowych – do dnia zapłaty.
2. Nakazuje wypłacić z zaliczki zapisanej do księgi sum na zlecenie pod pozycją 933 „c”/14 na rzecz radcy prawnego K. A. kwotę 73,80 złotych (w tym 13,80 złotych podatku Vat) tytułem wynagrodzenia za pełnienie obowiązków kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego.
3. Zasądza od pozwanego M. Ś. na rzecz powoda Miasta S. W. Zarządu (...) w W. kwotę 163,80 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

S ę d z i a

Sygn. akt I C(upr) (...)

UZASADNIENIE

Powód Miasto S. W. – Zarząd (...) w W. wystąpił przeciwko M. Ś. z powództwem, w którym wnosił o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 224,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 25 października 2013 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu. Podnosił, iż w dniu 10 października 2013 roku pozwany korzystał z komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego dokumentu przewozu. Powód zobowiązał pozwanego do zapłaty kwoty 220 złotych tytułem opłaty dodatkowej i należności przewozowej w kwocie 4,40 złotych. Pozwany nie uregulował należności.

Kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego M. Ś. wnosila o oddalenie powództwa, wskazując, że powód nie udowodnił roszczenia, gdyż jak jedyny dowód przedstawił wezwanie do zapłaty podpisane przez kontrolera nieczytelnym podpisem.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione i zasługuje na uwzględnienie.

Powód, wbrew twierdzeniom kuratora dla nieznanego z miejsca zamieszkania pozwanego, udowodnił, iż pozwany M. Ś. w dniu 10 października 2013 roku podróżował środkiem transportu powoda bez ważnego biletu. Z treści załączonej do pozwu kopii wezwania do zapłaty wynika, że upoważniony kontroler powoda w trakcie kontroli, stwierdził, że pozwany podróżuje autobusem powoda nr (...) na linii (...) nie posiadając ważnego dokumentu przejazdu. Wystawił zatem wezwanie do zapłaty, w którym zobowiązał pozwanego do zapłaty należności za przewóz w wysokości 4,40 złotych i opłaty dodatkowej w wysokości 220 złotych, a pozwany własnoręcznym podpisem poświadczył, iż zapoznał się z tym dokumentem. Dokument ten, wbrew twierdzeniom kuratora dla nieznanego z miejsca zamieszkania pozwanego, zasługuje na wiarę w całości i może być podstawą prawidłowych ustaleń faktycznych. Okoliczność, iż został podpisany nieczytelnym podpisem, pozostaje bez znaczenia dla jego wiarygodności, albowiem poza podpisem zawiera także pieczęć z indywidualnym numerem kontrolera, co pozwala na jego identyfikację w razie wątpliwości. Dane pozwanego zawarte w wezwaniu do zapłaty, dotyczące imion rodziców, numeru Pesel i miejsca zameldowania, są identyczne z danymi wynikającymi z systemu Pesel -Sad, co przekonuje, iż to pozwany podróżował środkiem transportu powoda, a nie osoba posługująca się jego dowodem tożsamości. Z systemu Pesel -Sad wynika, że pozwanemu wydano dowód osobisty o nr (...), którym wylegitymował się wobec kontrolera powódki. Chociaż dowód ten w chwili zdarzenia był nieważny, gdyż okres na jaki go wydano pozwanemu upłynął w dniu 31 stycznia 2013 roku, to pozwany do dnia orzekania nie zgłosił utraty, kradzieży tego dowodu, ani nie złożył wniosku o wydanie nowego dowodu, co przekonuje, iż nadal posługuje się tamtym dokumentem. Brak jest zatem podstaw do kwestionowania wezwania do zapłaty, jak przedłożył powód na poparcie swoich twierdzeń, także w kontekście zasadności wystawienia tego dokumentu i obciążenia pozwanego opłatą dodatkową i należnością za przejazd.

Zgodnie z art.16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku - Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz.U.2012.1173 z późn. zm.) umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Pozwany zajmując miejsce w autobusie linii (...), zawarł z powodem umowę przewozu, zobowiązując się tym samym do uiszczenia na jego rzecz należności za przejazd.

Zgodnie z art. 33a ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku - Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz.U.2012.1173 z późn. zm.), przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu. W razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. Przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona ma prawo: 1) w razie odmowy zapłacenia należności - żądać okazania dokumentu umożliwiającego stwierdzenie tożsamości podróżnego; 2) w razie niezapłacenia należności i nieokazania dokumentu - ująć podróżnego i niezwłocznie oddać go w ręce Policji lub innych organów porządkowych, które mają zgodnie z przepisami prawo zatrzymania podróżnego i podjęcia czynności zmierzających do ustalenia jego tożsamości;

3) w razie uzasadnionego podejrzenia, że dokument przewozu albo dokument uprawniający do przejazdu bezpłatnego lub ulgowego jest podrobiony lub przerobiony - zatrzymać dokument za pokwitowaniem oraz przesłać go prokuratorowi lub Policji, z powiadomieniem wystawcy dokumentu. Z treści wezwania do zapłaty wynika, że kontroler powoda nie miał wątpliwości co do tożsamości pozwanego, ani do autentyczności okazanego mu dowodu osobistego.

Wysokość należności za przejazd i opłat dodatkowych za podróż środkami transportu miejskiego w W. określa uchwała nr XVI/301/2011 Rady Miasta (...)W.z dnia 26 maja 2011 roku (Dz. Urz. W.. M.. Z 2011 r., Nr 99, poz. 3140)

zmieniająca uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W.. Stanowi ona, że należność za przejazd wynosiła w dniu zdarzenia 4,40 złotych, a opłata dodatkowa za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu stanowi 50-krotność ceny biletu jednorazowego normalnego, obowiązującego wyłącznie w strefie 1. Kwota dochodzona pozwem została ustalona w sposób zgodny z powyższymi przepisami.

Mając na względzie powyższe okoliczności na podstawie art. 16 i art. 33a ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku - Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz.U.2012.1173 z późn. zm.) oraz uchwała nr XVI/301/2011 Rady Miasta (...)W.z dnia 26 maja 2011 roku (Dz. Urz. W.. M.. Z 2011 r., Nr 99, poz. 3140)

zmieniająca uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., należało orzec jak w sentencji wyroku.

O wynagrodzeniu kuratora orzeczono na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2013 r. Nr 1476) w zw. z § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

Sędzia